

Treball (comorerista). Desperta't Catalunya

El miracle del PSUC, 1 de maig de 1952

La nació és una realitat històrica, dinàmica. Existeix per damunt dels assimilistes, dels provincians, dels cosmopolites i d'aquells que en reneuen per a servir un ideal pseudo-superior. Amara i imprimeix un segell característic a tota l'activitat nacional.

El signe d'aquesta força pot ésser positiu o negatiu. És positiu si la classe obrera admet i assimila la qüestió nacional. És negatiu si, per error doctrinal o incomprensió de la classe obrera, la burgesia monopolitza la vida nacional.

La primera República espanyola ignorà els problemes nacionals hispànics i s'esmicolà en el daltabaix cantonalista.

La segona República va capir a mitges la qüestió nacional i establí un règim estatutari. No fou, doncs, per atzar que la "regió" autònoma de Catalunya esclafà fulminantment els militars perjurs i pogué oferir a la República la possibilitat d'una victòria decisiva. I ara que tenim una perspectiva, podem afirmar que en una República federal hauria estat impossible el 18 de juliol del 1936, el dia més nefast de la història espanyola.

Durant un llarg període, la classe obrera catalana es desentengué de la qüestió nacional. Va creure, admetent sense cap reflexió, les afirmacions doctrinàries dels socialistes i anarquistes espanyols segons les quals la qüestió nacional era una bandera reaccionària, un "truc" de la burgesia i de l'Església. Les conseqüències d'aquest error foren funestes. Foren el lerroxisme, l'anarcosindicalisme, la impotència orgànica de socialistes i comunistes. Els partits polítics burgesos monopolitzaren la vida nacional i la representació de Catalunya davant l'Estat espanyol. I la qüestió nacional catalana serví els interessos de la burgesia i de la clerecia, no pas perquè ella mateixa fos reaccionària i clerical, sinó perquè la classe obrera s'havia equivocat de camp i de camí.

Un tan considerable retard en la comprensió i la pràctica de la teoria revolucionària, la inexistència durant aquell període d'un partit marxista-

leninista, ens donà una Catalunya autònoma d'una vitalitat fantàstica, però a la deriva.

Fou en les hores tràgiques, alhora glorioses, del 19 de juliol del 1936 que la classe obrera catalana s'adonà de l'error comès i el rectificà amb la creació, d'una rapidesa exemplar, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Un partit que esdevingué, quan tot s'esfondrava, el primer partit de Catalunya, la força dirigent de Catalunya. Aquest fenomen històric, de transcendència incommensurable, es produí perquè el Partit Únic de la classe obrera catalana, enriquit amb la teoria revolucionària de Marx i Engels, de Lenin i Stalin, va tenir una línia de guerra justa i aixecà amb conseqüència i valentia la bandera nacional.

I ara que tenim una perspectiva històrica suficient, podem afirmar que la República hauria anihilat sense possibilitat de retorn les maleïdes castes tradicionals si la classe obrera catalana hagués creat el Partit Socialista Unificat de Catalunya el 14 d'abril del 1931. car els encerts i els desencerts de la classe obrera catalana son determinants en la política general hispànica.

Alliçonada per una experiència ben tràgica, la classe obrera catalana ha de prendre en les seves mans, sense vacil·lacions, la bandera nacional.